

den er der altså sket det, at vi har ødelagt konkurrenceevnen for en lang række danske virksomheder og lidt et velfærdstab.

For det er jo ikke kun et spørgsmål om, at der er nogle virksomheder, der skal betale nogle afgifter; det er også et spørgsmål om, at vi rent samfundsmæssigt allokerer ressourcer til at forhindre dette CO₂-udslip, som der ikke er nogen som helst grund til at forhindre. Vi bruger ressourcer, som vi f.eks. kunne skaffe nogle flere arbejdspladser med og gøre den danske velfærd bedre med inden for sundheds-, social- og handicapområdet. Der kunne disse ressourcer blive brugt til at skabe menneskelig glæde og lykke i den tid, vi lever i. Men i stedet misbruger vi store samfundsressourcer på en forkert dagsorden og på at bekæmpe noget, som er det samme som kampen mod vindmøllerne, nej, vejrmøllerne – (*Munterhed*) – nogle gange er det næsten det samme!

Når vi ser tilbage på de initiativer, der allerede er gennemført, er det jo tydeligt, at den politiske dagsorden er sat uden hensyntagen til, hvordan befolkningen og erhvervene reagerer over for det, der sker. Man har sat sig et mål, og det skal nås! Og det er et politisk mål; det er jo ikke et objektivt, videnskabeligt mål. Det er jo politisk defineret mål, og derfor bliver det også et uværdigt kapløb, man sender det danske erhvervsliv og den danske befolkning ud i, for de ved, at hver gang man har løbet nok så hurtigt, flytter politikerne bare målstregen, så man aldrig når at komme i mål. De omdefinierer hele tiden, hvad det er for et mål, man skal nå. Og så er det klart, at der er nogle, der giver op undervejs, og som siger: Jamen så kan det også være lige meget. Hvis ikke engang de aktiviteter, vi allerede har gennemført, er noget, vi kan få godskrevet og få ros for, er der ingen grund til at gå i gang med nye aktiviteter og nye investeringer – al den stund man jo hver gang mister konkurrenceevne og danske arbejdspladser på den konto.

Et godt eksempel er det danske gartnerierhverv. Det fik en lærestreg – ikke bare én gang, men to gange: i 1973 og i 1979. Der var mange i det danske gartnerierhverv, som havde svært ved at komme sig over de to oliekriser, men de kom sig over det, og de indrettede sig efter det. De fik indført egne ordninger, hvorved de fik skåret alt fedtet fra og fjernet alt det ressource-spild, der rent faktisk var før oliekriserne. Men det er overhovedet ikke blevet anerkendt – tværtimod – og mange af de gartnerier, som

dengang skiftede fra olie til kul, fordi det var god politik og god latin dengang, vil man nu ifølge Dithmerrapporten straffe én gang til, og det er klart, at det bliver et erhverv ikke ved med at kunne klare.

På tilsvarende vis vil vi opleve, at man inden for den ene branche efter den anden vil forsøge at råbe politikerne op. Men lykkes det ikke, vil mange af dem vælge enten at lukke og sige: Så kan det også være lige meget, eller at flytte produktionen til udlandet, hvor der er mildere himmelstrøg.

De annoncer, som i øjeblikket bliver indrykket af det danske erhvervsliv, og de henvendelser, vi får, er jo ikke bare for sjov; de er et råb om hjælp til det danske Folketing om at lade være med at begå disse fejl.

Derfor ønsker Fremskridtspartiet ikke på nogen punkter at være med til en skærpet indsats i 1995 for at imødekomme en eller anden i forvejen forkert CO₂-målsætning, og derfor skal jeg afslutningsvis meddele, at de to dagsordensforslag, der er fremsat, kan Fremskridtspartiet ikke stemme for. Vi har ikke sympati for noget som helst af det, der står i de dagsordensforslag.

Men – for der er altid et men – vi ønsker selvfølgelig i Fremskridtspartiet, at man i Danmark anvender ressourcerne optimalt og ikke frådser med energien. Så ethvert initiativ, der kan være med til at fremkalde energibesparelser, skal selvfølgelig støttes, men vel at mærke ikke med pisken, men med guleroden, for man kan piske så længe, at den, man pisker, dør, og det vil ske for en lang række danske erhvervsvirksomheder, hvis den politik, regeringen har lagt frem sammen med SF, bliver ført til ende.

Lad os bruge gulerodsmetoden. Den har gennem årtier vist sig at være den mest effektive, og det er også den, vi appellerer om at man anvender, men ikke for at opnå en CO₂-målsætning, derimod for at opnå en fornuftig ressourceanvendelse, for det er vi alle sammen tilhængere af.

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Det, der får mig op på talerstolen, er hr. Kim Behnkes overvejelser over forholdet mellem religion og videnskab, og i den forbindelse vil jeg spørge hr. Kim Behnke, om hr. Kim Behnke anerkender almindelige videnskabelige fysisk-kemiske resultater, f.eks. at CO₂-indholdet i atmosfæren er steget med 30 pct. i de sidste 100 år. Indholdet blev for 100 år siden analyseret til